

Arrest

nr. 269 545 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 23 juli 2021, dienden op 26 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 24 augustus 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 31 augustus 2021. Verzoekster was niet aanwezig voor haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zij legde hiervan geen rechtvaardiging voor binnen de daartoe voorziene termijn van vijftien dagen volgend op de datum van het voorziene onderhoud.

1.3. Op 11 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen waarbij de verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk werden verklaard omdat verzoekers over een internationale beschermingsstatus beschikken in een andere EU lidstaat, met name Griekenland. Deze beslissingen werden op 11 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit de Gazastrook, geboren op 16 mei 1990 te Rafah in de Gazastrook, alwaar u tot aan uw vertrek woonde. U vervolgde het middelbaar onderwijs en ging aan de slag als arbeider. Op 26 mei 2016 huwde u met W.I.A.A. (o.v. XXX). Samen kregen jullie twee zonen (M. en I.) en een dochter (N.).

Uw huis liep grote averij op tijdens de oorlog van 2017 in de Gazastrook. In 2018 kwam u op straat tegen de onveiligheid en de slechte levensstandaard in de Gazastrook. U werd hiertoe door Hamas gearresteerd in januari. Elf maanden later, in november, werd u opnieuw gearresteerd en ondervraagd over uw dossier. Daar u zich onder druk gezet voelde, de uitzichtloosheid in de Gazastrook beu was, en vreesde opnieuw gearresteerd te worden, besloot u samen met uw gezin in mei 2019 te vertrekken met bestemming België.

Via Egypte kwamen jullie in Turkije terecht. Na drie maanden trokken jullie per boot naar het eiland Chios alwaar jullie op 26 november 2019, na enkele toeristische bezoeken en wat rust genomen te hebben, een verzoek om internationale bescherming indienden. Jullie besloten na een tijdje naar Rhodos te trekken. Op 8 juli 2020 kregen jullie de vluchtelingenstatus toegekend.

Tijdens jullie verblijf in Rhodos, liep u een voedselvergiftiging op. Voorts kon u uw kinderen niet inschrijven op school, kregen jullie te maken met racisme, moeizame medische dienstverlening, een gebrek aan huisvesting en financiële steun. Bovendien ervaarde u Griekenland als onveilig. Voorgaande en het gegeven dat jullie België als eindbestemming hadden, zorgden ervoor dat jullie op 23 juli 2021, het moment waarop al jullie Griekse documenten op orde waren, besloten om richting België te trekken. Op 26 juli 2021 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in te België. Jullie verklaren te vrezen in Griekenland op straat terecht te komen. Daarnaast stelt u dat er geen politie is in Griekenland, vreest u dat uw kinderen niet naar school kunnen en stelt u niet naar de dokter te kunnen aldaar.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: uw paspoort, uw Griekse verblijfskaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, het paspoort van uw vrouw, het paspoort van uw zoon Mohammed, het paspoort van uw dochter N., documenten in het kader van uw procedure in Griekenland, een medisch document uit Griekenland en foto's van schade aan een huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de verklaringen van u en uw echtgenote, uw neergelegde Griekse verblijfskaart en de documenten waar het CGVS over beschikt blijkt dat u en uw gezin reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (Eurodac Marked Hit, d.d. 27/07/2021; EURODAC Search Result, d.d. 26/07/2021; notities persoonlijk onderhoud CGVS 21/16956,

31/08/2021, p. 4; vragenlijst DVZ 21/16956, 19/08/2021, vraag 22; vragenlijst DVZ 24/16956B, 20/08/2021, vraag 22).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes instaat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet instaat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep

kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u te vrezen op straat terecht te komen (CGVS p. 13). Daarnaast stelt u dat er geen politie is in Griekenland, vreest u dat uw kinderen niet naar school kunnen, stelt u niet naar de dokter te kunnen aldaar (CGVS p. 13). Uit jullie verklaringen blijkt dat u en uw vrouw omwille van dezelfde redenen een verzoek om internationale bescherming indienen (CGVS 21/16956, p. 3, 13, 15; vragenlijst CGVS, 19/08/2021, vraag 5; vragenlijst CGVS 21/16956B, 20/08/2021, vraag 5).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zoals een gebrekkige huisvesting, gebrek aan werkgelegenheid toegang tot onderwijs en medische zorg en racisme, (CGVS p. 8, 12, 12, 13, 15; vragenlijst CGVS 21/16956B vraag 5) moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren in een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context.

Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u wel degelijk toegang had tot de medische zorgen in Griekenland. Zo blijkt uw vrouw bij de gynaecoloog geweest te zijn en werd uw zoon Imad in het ziekenhuis te Chios geboren (CGVS p. 9). Uw vrouw bracht evenwel slechts 24u door in het ziekenhuis maar dit blijkt te wijten aan de Corona pandemie, zo stelt u zelf (CGVS p. 9). Zelf kon u ook beroep doen op de medische zorgen toen u eenmalig te maken kreeg met een voedselvergiftiging, hetgeen ook blijkt uit de medische stukken die u neerlegt (CGVS p. 8, 9, 14). Het opvangcentrum waar u verbleef, verwees u door zodoende u de nodige zorgen kreeg in het ziekenhuis, alwaar u twee dagen doorbracht (CGVS p. 9). Uit voorgaande mag dan ook redelijkerwijze worden vastgesteld dat u wel degelijk als verzoeker om internationale bescherming, de nodige medische zorgen heeft verkregen en kan uw these dat u in Griekenland geen toegang zou hebben tot medische zorgen niet weerhouden worden.

Wat betreft uw verklaringen aangaande de inenting van uw kinderen (CGVS p. 12, 13), moet er worden opgemerkt dat u op een wachtlijst stond (CGVS p. 13) en hieruit dan ook niet besloten kan worden dat uw kinderen geen vaccinaties zouden krijgen in Griekenland. Bovendien blijkt dat uw jongste zoon bij zijn geboorte wel degelijk een inenting kreeg (CGVS p. 12). Dat uw andere kinderen mogelijk moesten wachten op hun inenting, kan de maken hebben met een veelvoud aan redenen. Zelf geeft u overigens niet aan om welke redenen zij hun vaccins niet kregen, evenmin om welke inenting het precies ging (CGVS p. 13). Hoe dan ook kan uit voorgaande niet blijken dat de Griekse autoriteiten zich hierin onwillig of onverschillig opstelde.

Ook wat betreft uw verklaringen aangaande racisme en de politie kunnen uw verklaringen niet overtuigen. U stelt in deze dat er geen politie is in Griekenland (CGVS p. 13), hetgeen weinig ernstig is. Temeer daar u zelf stelt dat u ooit gefouilleerd werd door hen (CGVS p. 15). Wat dit laatste betreft kan hieruit bezwaarlijk opgetekend worden dat u vanuit een racistische motivatie gecontroleerd werd, zoals u alludeert (CGVS p. 15). Er kunnen immers diverse redenen voor deze controle geweest zijn niet in het minst in het kader van het bewaren van de openbare orde, een kerntaak van de politie. Bovendien kreeg u hier slechts eenmaal mee te maken (CGVS p. 15), waardoor er bezwaarlijk kan opgemaakt worden dat u gevisieerd werd door de autoriteiten in Griekenland.

Wat betreft uw verklaringen aangaande uw kinderen die ingeschreven werden op een school maar werden geweigerd (CGVS p. 11), hetgeen voor het verkrijgen van uw status gebeurde (CGVS p. 11), moet er op gewezen worden dat u blijkbaar niet over de nodige documenten beschikte. U verklaart geen ziekteverzekering gehad te hebben, waardoor uw kinderen niet naar school konden (CGVS p. 11). U geeft weliswaar aan dat u op een wachtlijst voor een ziekteverzekering terecht kwam maar dat het trimester intussen voorbij was. Nadien was het verlof, brak de Corona pandemie uit en gingen de

scholen dicht (CGVS p. 11, 12). Dat u over de nodige documenten diende te beschikken om uw kinderen naar school te sturen, wijst niet op onverschilligheid of onwil van de Griekse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt wel degelijk dat u uw kinderen kon inschrijven. Mits u de nodige stappen zette, kon u wel degelijk uw kinderen naar school sturen. Bijkomend moet er op gewezen worden dat u zich naast het op orde stellen van de nodige documenten niet verder ging informeren over de mogelijkheden op onderwijs (CGVS p. 12).

Tenslotte verwijst u naar de omstandigheden in dewelke u als verzoeker om internationale bescherming moest leven. U stelt in deze dat u een plastic tentje had dat lekte in de winter en in de zomer insecten had (CGVS p. 8). Waar er begrepen kan worden dat dit geen aangename omstandigheden zijn om in door te brengen, moet er op gewezen worden dat het hier om een tijdelijk onderkomen tijdens uw asielprocedure gaat dat niet representatief is voor uw situatie als begunstigde van internationale bescherming.

Eenzelfde opmerking dient gemaakt te worden voor het geheel van bovenstaande. De elementen die u opwerpt zijn immers niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

U werpt evenwel in algemene bewoordingen op dat u als begunstigde van internationale bescherming eveneens geconfronteerd werd met moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, sociale bijstand, racisme en medische hulpverlening. Deze elementen voldoen echter niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Het moet hierbij aangestipt worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt dat uw verklaringen aangaande bovenstaande elementen kan staven.

Er moet op gewezen worden dat uw verklaringen aangaande het stopzetten van de financiële hulp na het verkrijgen van uw vluchtelingenstatuut, niet aantonen dat de Griekse autoriteiten zich onverschillig opstellen jegens uw situatie. Reeds vijf dagen na uw aanmelding, kreeg u immers een bankkaart waarop uw leefloon werd gestort (CGVS p.7). Elk van jullie kreeg hier maandelijks 90 euro op gestort (CGVS p. 7), hetgeen ruim voldoende bleek daar jullie hiervan maandelijks 50 tot 100 euro konden sparen (CGVS p. 7). Dat de overheid na uw erkenning stopte met deze betalingen (CGVS p. 7, 8), houdt geen schending van uw rechten in. Zoals elke nationale overheid heeft de Griekse overheid het recht de uitbetaling van een leefloon in de tijd te beperken (CGVS p. 13). Wel kan er van u verwacht worden dat u de nodige stappen zou zetten om zelf in uw onderhoud te voorzien. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u hiertoe ernstige pogingen heeft ondernomen. U stelt dat u niet gewerkt heeft omdat men asielzoekers uitsluit (CGVS p. 12). Echter blijkt uit uw verklaringen dat Palestijnse vrienden van u, met een statuut, reeds drie tot vier jaar werkzaam zijn in de bouwsector op het eiland Chios (CGVS p. 4, 5). Uw these kan dan ook bezwaarlijk gevolgd worden. Zelf blijkt u slechts bij het begin van uw verblijf een vijftal maanden in Chios naar werk gezocht te hebben (CGVS p. 12). Elders zocht u niet (CGVS p. 12). Na het verkrijgen van uw statuut zocht u helemaal niet meer naar werk. U vroeg zelfs de kaarten niet aan die u toegang geven tot de Griekse arbeidsmarkt omdat u toch naar België ging vertrekken (CGVS p. 12). Uw vrouw werkte evenmin, omdat u niet wilde dat ze ging werken, daar zij volgens u voor de kinderen moest zorgen (CGVS p. 12). Uit wat voorafgaat kan dan ook besloten worden dat er redelijkerwijze vanuit gegaan mag worden dat indien u de nodige inspanningen levert, u wel degelijk uw plaats op de Griekse arbeidsmarkt kan veroveren. Ook kan u, mits u de nodige stappen zet, als begunstigde van internationale bescherming kan u immers aanspraak maken op dezelfde sociale voorzieningen als diegene die voorzien zijn voor de Griekse onderdanen. U dient zich hiertoe echter wel tot de bevoegde diensten te richten en zich hiertoe informeren.

Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden over uw these dat u geen ziekteverzekering zou kunnen krijgen (CGVS p. 14). Hoewel u eerder stelde dat u de AMKA kaart niet aanvraagde blijkt later uit uw verklaringen dat u na het verkrijgen van uw verblijfskaart zich tot de gemeente heeft gericht voor het bekomen van een ziekteverzekering onder de vorm van een AMKA kaart (CGVS p. 12,14). Uw dossier werd wel degelijk behandeld maar zou nog niet in orde geweest zijn bij uw vertrek (CGVS p. 14). Uit voorgaande kan niet blijken dat u geen toegang zou hebben tot de Griekse sociale voorzieningen. U werd immers geholpen en een dossier werd opgemaakt. Dat dit mogelijk veel tijd in beslag neemt, zeker te midden van de Corona pandemie, doet geen afbreuk aan het gegeven dat Griekse autoriteiten uw aanvraag behandelden en wil allerminst zeggen dat de autoriteiten u de toegang tot sociale voorzieningen weigeren. U dient evenwel, net als de Griekse onderdanen, het nodige geduld uitoefenen en de nodige stappen te zetten. Het gegeven dat u na het verkrijgen van uw verblijfskaart geen stappen meer heeft gezet (CGVS p. 12), is dan ook veelzeggend.

Ook in het kader van huisvesting dient er verwezen te worden naar het gegeven dat er van u verwacht kan worden dat u de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer u conclusies trekt. Zo blijkt u zich tot de organisatie Helios gericht te hebben in het kader van huisvesting (CGVS p. 10), maar gaf u er de brui aan toen u zag dat er veel wachtenden voor u waren (CGVS p. 10). Tot de privémarkt richtte u zich niet. U dacht zelfs niet aan deze optie, zo zegt u (CGVS p. 14). Dit is allerminst ernstig. Uit wat voorafgaat kan uw these dat u geen huisvesting zou kunnen krijgen in Griekenland (CGVS p. 7, 14, 15) niet gevolgd worden.

Wat betreft het door u aangekaarte racisme moet erop gewezen worden dat de achterdocht of de rare blikken die u ontving niet kunnen gelijk worden gesteld aan vervolging of ernstige schade (CGVS p. 13, 15). Indien deze houding van de lokale bevolking toch zou verergeren in de toekomst, hetgeen u allerminst aantoonde, dient u zich voor nationale bescherming tot de Griekse politie te wenden die zich in tegenstelling tot wat u beweert wel degelijk op het Grieks grondgebied bevindt.

Uw advocaat werpt in bovenstaand kader nog op dat de politie in Griekenland mensen aanvalt en er discriminatie heerst (CGVS p. 16). Volgens hem zou dat ook zo vastgesteld zijn (CGVS p. 16). Voorgaande mag echter niet blijken uit uw verklaringen. Ook staft uw advocaat deze algemene bewering op geen enkele wijze. Zo ook zijn bewering dat er in Griekenland geen recht op gezondheid, werk, onderwijs en fysieke integriteit zou zijn. Het louter verwijzen naar niet-gestaafde algemeenheden volstaat niet om een beschermingsnood in uw hoofde aan te tonen. Hoe dan ook kan er nog aangemerkt worden dat indien u daadwerkelijk te maken zou krijgen met geweld van de politie of indien zij zouden nalaten u te beschermen, u dit soort zaken kan aankaarten bij de Griekse Ombudsman. Indien u daartoe de nodige stappen zet.

In het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, toont u evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet (CGVS p. 10, 11, 14), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Uit uw dagelijkse

Tenslotte moet er op gewezen worden dat uw houding niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Vanaf uw vertrek uit de Gazastrook had u het plan opgevat om naar België te komen (CGVS p. 8). Vanaf u voet op Griekse bodem zette, wist u al dat u ging vertrekken (CGVS p. 6). U ging zich ook niet informeren om zichzelf elders in Griekenland te vestigen omdat u het idee had uw documenten te verkrijgen en te vertrekken (CGVS p. 8). Evenmin achtte u het nodig om zich te gaan informeren over uw rechten als begunstigde van internationale bescherming omdat u toch niet ging blijven en enkel in Griekenland was om een verblijfsvergunning te verkrijgen (CGVS p. 11). Uit het geheel van voorgaande kan dan ook niet blijken dat u enige intentie had om een duurzame toekomst op te bouwen in Griekenland. Gelet op uw houding, moeten uw verklaringen aangaande wat u zou meegemaakt hebben in Griekenland binnen dat kader bekeken worden.

Zelfs met betrekking tot het leren van de taal, blijkt u zich passief opgesteld te hebben. Zo bleek u het niet waardevol te vinden om tijd te steken in het leren van de Griekse taal daar u toch naar België ging komen (CGVS p. 11). Uw kennis beperkte zich blijkbaar tot enkele woordjes die u leerde tijdens uw dagelijks cafébezoek en wandelingetje door de stad (CGVS p. 10). Deze gemakzuchtige houding valt niet te rijmen met uw verklaringen aangaande werkgelegenheid en de zaken die hieruit voortvloeien. Het leren van de lokale taal, kan immers gezien worden als de sleutel naar de arbeidsmarkt. Dat u het

blijkbaar niet nodig vond om zich daar op toe te leggen, zegt veel voor uw intenties en houding, dewelke niet in overeenstemming te brengen is met wat er van iemand die internationale bescherming kreeg in een lidstaat van de Europese Unie, verwacht mag worden.

Hierbij dient de zelfredzaamheid die u na uw vertrek uit de Gazastrook aan de dag legde te worden benadrukt. Niet alleen regelde u uw vertrek uit de Gazastrook en reisde u naar Griekenland. Na uw aankomst op het eiland Chios op 19 september 2019 nam u eerst nog uitgebreid de tijd om enkele toeristische bezoeken te doen, het hoofd leeg te maken en wat rust te nemen (CGVS p. 4). Pas op 26 november 2019 diende u en uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in te Griekenland (EURODAC Search Result; CGVS p. 4). U huurde hiertoe een hotelkamer (CGVS, p.4). Deze ondernemende houding staat in schril contrast met uw passieve houding op de Griekse huizenmarkt na de toekenning van uw beschermingsstatus (CGVS, p.10,14). Ook reageerde u assertief op de weigeringsbeslissing in uw eerste verzoek in Griekenland. Zo besloot u naar een ander Grieks eiland te trekken om daar met succes een nieuw verzoek in te dienen omdat u – zo zegt u zelf – uw tijd niet wilde verdoen (CGVS, p.5). Vervolgens slaagde u erin om eens een beschermingsstatus in de wacht gesleept geld te sparen en de reis voor u en uw gezin vanuit Griekenland naar België te regelen. Deze houding getuigt ervan dat u over voldoende zelfredzaamheid en ondernemingszin beschikt om in Griekse samenleving met succes de stappen te zetten die u nodig acht.

Tot slot verwijst uw vrouw in haar verklaringen bij de DVZ naar een groeiprobleem van uw dochter (vragenlijst CGVS 21/16956B, vraag 8), een probleem dat u zelf niet aanhaalt en waartoe zij geen documenten neerlegt. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Hij dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

U hebt met de door u neergelegde documenten evenmin kunnen overtuigen van de door u beweerde vrees ten opzichte van Griekenland. Uw paspoort, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, het paspoort van uw vrouw, het paspoort van uw zoon Mohammed en het paspoort van uw dochter Nour hebben betrekking op jullie identiteit, herkomst en burgerlijke stand maar missen bewijskracht inzake jullie vrees bij terugkeer naar Griekenland. Uw Griekse verblijfskaart bevestigt louter dat u in Griekenland beschikt over een verblijfsstatuut. De documenten in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland, kan bevestigen dat u de procedure aldaar heeft doorlopen. Dit document kan uw verklaringen aangaande uw problemen aldaar, echter geen kracht bijzetten. Het medisch document uit Griekenland, kan bevestigen dat u te maken heeft gehad met een voedselvergiftiging. Daarnaast mag hieruit blijken dat u ter plaatse beroep kon doen op de nodige medische zorgen kreeg om dit probleem te verhelpen. De foto's van de schade aan uw huis in Gaza hebben betrekking op uw problemen in de Gazastrook maar hebben geen betrekking op uw problemen in Griekenland, alwaar u omwille van wat u meemaakte in de Gazastrook en de vrees die u tegenover uw land van herkomst koestert, internationale bescherming verkreeg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit de Gazastrook, geboren op 08 februari 1996 te Khan Younis in de Gazastrook, alwaar u tot aan uw vertrek woonde. U vervulde het middelbaar onderwijs en was tot aan uw vertrek een huisvrouw. Op 26 mei 2016 huwde u met B.M.A.A. (o.v. XXX). Samen kregen jullie twee zonen (M. en I.) en een dochter (N.).

Jullie huis liep grote averij op tijdens de oorlog van 2017 in de Gazastrook. In 2018 kwam uw echtgenoot op straat tegen de onveiligheid en de slechte levensstandaard in de Gazastrook. Hij werd hiertoe door Hamas gearresteerd in januari. Elf maanden later, in november, werd hij opnieuw gearresteerd en ondervraagd over zijn dossier. Daar hij zich onder druk gezet voelde, de uitzichtloosheid in de Gazastrook beu was, en vreesde opnieuw gearresteerd te worden, besloot hij samen met u en jullie kinderen in mei 2019 te vertrekken met bestemming België.

Via Egypte kwamen jullie in Turkije terecht. Na drie maanden trokken jullie per boot naar het eiland Chios alwaar jullie op 26 november 2019, na enkele toeristische bezoeken en wat rust genomen te hebben, een verzoek om internationale bescherming indienden. Jullie besloten na een tijdje naar Rhodos te trekken. Op 8 juli 2020 kregen jullie de vluchtelingenstatus toegekend.

Tijdens jullie verblijf in Rhodos, liep uw echtgenoot een voedselvergiftiging op. Voorts konden jullie kinderen niet inschrijven op school, kregen jullie te maken met racisme, moeizame medische dienstverlening, een gebrek aan huisvesting en financiële steun. Bovendien ervaarde u Griekenland als onveilig. Voorgaande en het gegeven dat jullie België als eindbestemming hadden, zorgden ervoor dat jullie op 23 juli 2021, het moment waarop al jullie Griekse documenten op orde waren, besloten om richting België te trekken. Op 26 juli 2021 diende jullie een verzoek om internationale bescherming in te België. Jullie verklaren te vrezen in Griekenland op straat terecht te komen. Daarnaast stelt uw echtgenoot dat er geen politie is in Griekenland, vreest hij dat jullie kinderen niet naar school kunnen en stelt hij niet naar de dokter te kunnen aldaar..

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: het paspoort van uw echtgenoot, zijn Griekse verblijfskaart, zijn geboorteakte, jullie huwelijksakte, uw paspoort, het paspoort van jullie zoon Mohammed, het paspoort van jullie dochter N., documenten in het kader van jullie procedure in Griekenland, een medisch document uit Griekenland en foto's van schade aan een huis.

B. Motivering

U hebt geen gevolg gegeven aan mijn aangetekende zending, verstuurd naar uw gekozen woonplaats, en waarbij u werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 31 augustus 2021. Volgens uw echtgenoot was dit te wijten aan een medisch probleem (notities persoonlijk onderhoud CGVS 21/16956, 31/08/2021, p. 1). Hij verklaarde dat u hiertoe bewijsstukken heeft en dat uw advocaat een kopie hiervan zou hebben (CGVS p. 16). Tot op heden heeft het CGVS geen enkel document in dit kader mogen ontvangen, hoewel uw advocaat en uw echtgenoot expliciet gevraagd werd dit zo snel mogelijk over te maken (CGVS p. 1, 16). U hebt me dan ook binnen de vijftien dagen volgend op de datum van het voorziene onderhoud geen geldige reden meegedeeld die uw afwezigheid rechtvaardigt.

Artikel 57/6/5, § 2 van de Vreemdelingenwet laat de commissaris-generaal toe om een beslissing te nemen op grond van de elementen die in het administratief dossier voorhanden zijn indien hij deze elementen toereikend acht. Dit is hier het geval. Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard, in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal samenloopt met de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot B.M.A.A. (o.v. XXX) (vragenlijst CGVS 21/16956, 19/08/2021; vragenlijst CGVS 21/16956B, 20/08/2021). Uw echtgenoot bevestigde dit overigens tijdens zijn persoonlijk onderhoud (CGVS 21/16956, p. 2, 3, 4, 13). In het kader van het door hem ingediende verzoek werd zijn verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Zijn beslissing luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]"

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en met de artikelen 23 en 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 2 §§ 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6 § 3 eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest.

Zij betogen dat de Nederlandse Raad van State in twee principearresten heeft geoordeeld dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland niet zonder meer kan worden toegepast. Zij herhalen de bewoordingen van voormelde arresten stellende dat de druk op voorzieningen voor statushouders, zoals het HELIOS 2-programma, als gevolg van de wetswijziging aanzienlijk is toegenomen en de Griekse autoriteiten in de praktijk vaak niet kunnen voorkomen dat statushouders in een situatie terechtkomen waarin zij niet kunnen voorzien in de belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen. Het AIDA rapport van 23 juni 2020 maakt melding van de Griekse wetswijziging van maart 2020 ten gevolge waarvan de situatie van begunstigden van internationale bescherming wezenlijk is verslechterd.

Zij verwijten de commissaris-generaal niet onderzocht te hebben of hun tijdelijke verblijfstitel in Griekenland nog geldig is en of en onder welke voorwaarden een verlenging of vernieuwing zou kunnen worden verleend.

Daarnaast menen ze dat de commissaris-generaal een onderzoek diende te voeren naar hun vrees om naar Turkije te worden teruggestuurd. De kans op een schending van het non-refoulement beginsel blijkt volgens hen uit persartikels.

Als gezin met drie jonge kinderen, die in Griekenland niet naar school konden, zouden ze in armoede hebben geleefd, geen medische zorgen hebben gekregen en in angst geleefd hebben om aangevallen te worden. Verzoeker zou nog steeds last hebben van de voedselvergiftiging, die hij in Griekenland heeft opgelopen ten gevolge van de erbarmelijke levensomstandigheden. Zij menen dat de commissaris-generaal hun vrees om fysiek aangevallen te worden en het feit dat ze er geen toegang hadden tot gezonde voeding, verzwijgt. Ze zouden geen enkel vertrouwen hebben gehad in de politie. Verzoekster zou zonder reden door de politie zijn geslagen met een matrak toen ze zwanger was. Zij wijzen op hun kwetsbaar profiel omwille van hun medische problematiek en omwille van de aanwezigheid van drie nog heel jonge kinderen. Omwille van het gebrek aan bijstand besloten zij na twee jaar Griekenland te verlaten. Ze zouden wel degelijk inspanningen hebben geleverd om zich te integreren. Er zou tevens nergens sprake zijn van het hoger belang van het kind.

Verzoekers bemerken dat de beslissing noch het administratief dossier landeninformatie over Griekenland bevat waardoor ze niet inzien hoe de commissaris-generaal een deugdelijke analyse omtrent de concrete situatie aldaar kon maken. Zij verwijzen dienaangaande naar een verslag van maart 2019 *“The situation of migrants and refugees on the Greek islands: more needs to be done”*, opgesteld door Petra de Sutter, waarin de erbarmelijke situatie in de opvangcentra wordt aangekaart in het kader van huisvesting, elementaire hygiëne, procedure, veiligheid, gezondheid, medische behandelingen en seksueel misbruik en geweld. Hun relaas zou in het licht van voormelde informatie geloofwaardig voorkomen. De situatie zou sedertdien ook niet verbeterd zijn, wat bevestigd wordt door de arresten van de Nederlandse Raad van State en waardoor men zich niet langer kan beroepen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Zij wijzen op de verergerde situatie ten gevolge van de coronacrisis en op het feit dat de inkomsten en tewerkstelling in Griekenland grotendeels afhankelijk is van het toerisme, wat onbesproken werd gelaten door de commissaris-generaal. Verzoekers zouden thans geen recht meer hebben op materiële hulp en geen mogelijkheden hebben om aan werk te geraken. Verzoeker zou werk onbekwaam zijn en nog

minder kans hebben om aan werk te geraken. Citerend uit verschillende artikels, kaarten verzoekers de uitdagingen aan ten gevolge van Covid-19-pandemie op onder meer de gezondheidszorg, waarmee de Griekse overheid wordt geconfronteerd. Verder worden artikels geciteerd waarin beschreven staat dat de toegang tot de zorgen in Griekenland zeer precair zijn en dat er sprake is van inadequaat gedrag van de Griekse autoriteiten ten aanzien van migranten. Tenslotte citeren verzoekers uit verschillende artikels waarin beschreven wordt dat de Griekse autoriteiten geluidskanonnen inzetten aan de grens met Turkije om migranten te weren.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende nieuwe stukken:

- Medisch dossier van het gezin;
- RSA & PRO ASYL, "*Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights*", March 21;
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, "*Nederlandse RvS trekt interstatelijk vertrouwen in Griekenland in twijfel wat betreft verslechterde situatie van personen met internationale beschermingsstatus*", 26 augustus 2021 en uitspraak Nederlandse Raad van State, 28 juli 2021.

2.3. De beoordeling ten gronde

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier, namelijk uit de noties van het persoonlijk onderhoud, de door verzoekers neergelegde Griekse verblijfskaart en de Eurodac resultaten blijkt inderdaad dat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2, "*verblijfskaart man*"; AD CGVS, landeninformatie, stuk 1 en stuk 3, "*EURODAC Search Result*", d.d. 26 juli 2021 en stukken 2 en 4, "*Eurodac Marked Hit*", d.d. 27 juli 2021).

Dat de Griekse autoriteiten hen een internationale beschermingsstatus hebben toegekend, betwisten verzoekers niet. Wel stellen zij de vraag of hun verblijfsvergunning thans nog geldig is en of zij in aanmerking komen voor een eventuele verlenging of hernieuwing ervan. Vooreerst merkt de Raad op dat uit het door verzoeker neergelegde verblijfsdocument (AD CGVS verzoeker, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2, "*verblijfskaart man*") blijkt dat zijn verblijfskaart geldig is tot 7 juli 2023.

Bovendien wijst de Raad erop dat, betreffende verzoekers' betoog omtrent de actuele geldigheid van de verblijfstitel die hen in Griekenland werd toegekend, er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit

blijkt dat zij actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zouden beschikken en die de vaststelling dat hun verblijfstitel nog geldig is, doet weerleggen (zie ook *supra*). Zij brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van verzoekers' internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat zij er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekers, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stellen, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kunnen rekenen. Verzoekers leveren dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit hun verklaringen en hun betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoekers in wezen vrezen dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Zij verklaarden Griekenland verlaten te hebben omdat ze geen toegang hadden tot de medische zorgen, er geen politie aanwezig is, de kinderen geweigerd werden om ingeschreven te worden in een school, ze er geen ziekteverzekering hadden, geen inentingen kregen voor hun kinderen, ze vrezen er op straat terecht te komen en er geen werk hadden.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben

voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermden en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Waar verzoekers menen dat de commissaris-generaal een onderzoek diende te voeren naar hun vrees om naar Turkije te worden teruggestuurd en omtrent een eventuele schending van het non-refoulement beginsel kan de Raad hen niet bijtreden. De artikels waaruit verzoekers citeren, hebben betrekking op het gegeven dat de Griekse autoriteiten Turkije beschouwen als een veilig derde land. *In casu* zijn verzoekers geen verzoekers om maar wel begunstigden van internationale bescherming. Daarenboven hebben verzoekers nooit gewag gemaakt van enige vrees om teruggestuurd te worden door de Griekse autoriteiten naar Turkije in hun hoedanigheid van verzoekers of begunstigden van internationale bescherming. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze de informatie vervat in de persartikels betreffende Turkije als veilig derde land op hun situatie van toepassing zou kunnen zijn, waardoor een verwijzing ernaar niet dienstig is.

In het verslag van maart 2019 *“The situation of migrants and refugees on the Greek islands: more needs to be done”*, door Petra de Sutter, leest de Raad dat de Griekse eilanden reeds decennia de hoofdtoegang vormen voor migranten tot de Europese Unie, er een grote toestroom is van migranten en slechts een minderheid erkend wordt als vluchteling. Er wordt op gewezen dat de opvangcentra op Lesbos, Samos en Chios kritisch zijn gebleven gedurende vele jaren en er worden aanbevelingen geformuleerd die gericht zijn aan de Griekse autoriteiten en de Turkse autoriteiten. Verder in het verslag formuleert mevr. Petra De Sutter haar bevindingen naar aanleiding van haar bezoek aan de opvangcentra in Kavala, Drama en Moria in juli 2018. De Raad stelt vast dat het gegeven dat Griekenland te kampen heeft met een grote toestroom van migranten niet voldoende is om aan te nemen dat verzoekers er een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schaden lopen.

Waar verzoekers nog verwijzen naar een arrest van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt. Verzoekers doen overigens geen enkele poging om aan te tonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie zouden bevinden zoals besproken in het desbetreffende arrest met nr. 245.006.

Zonder de in Griekenland aangehaalde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de door verzoekers geciteerde rapporten of verslagen geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen nu zij zich beperken tot een loutere opsomming van de problemen waaraan begunstigden van internationale bescherming zouden worden blootgesteld, zijnde problemen met betrekking tot huisvesting, gezondheidszorg, racisme en geweld. De Raad merkt nog op dat verzoekers zich hierbij beperken tot het weergeven van lange citaten uit verslagen, persartikels en rapporten zonder de daarin besproken situatie toe te passen op hun specifieke situatie.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het

mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Waar verzoekers verwijzen naar twee principearresten waarin de Nederlandse Raad van State heeft geoordeeld dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland niet zonder meer kan worden toegepast, dient opgemerkt dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal niet meer zou kunnen overgaan tot het nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek wegens een reeds eerder toegekende internationale beschermingsstatus in Griekenland. Wel dienen de concrete omstandigheden waarin de desbetreffende verzoekers zich bevinden/bevonden in rekening te worden gebracht nu het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wel degelijk weerlegbaar is. Blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en uit de uiteenzetting zowel *supra* als *infra*, werd *in casu* wel degelijk gemotiveerd omtrent de redenen waarom het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet aan de kant wordt geschoven en omtrent de persoonlijke verklaringen en ervaringen van verzoekers.

In casu ligt de situatie voor van een man van 31 jaar en een vrouw van 25 jaar, die vergezeld zijn van hun minderjarige kindjes.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekers geenszins getuigd hebben van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Evenmin hebben zij getracht om hun rechten als begunstigden van internationale bescherming aldaar te doen gelden. De Raad stelt vast dat het verzoekers' duidelijke en uitgesproken intentie was om, reeds bij hun vertrek uit de Gazastrook, naar België te reizen (CGVS, verhoor verzoeker, p. 8) en ze reeds bij aankomst in Griekenland wisten dat ze er weer zouden vertrekken (CGVS verhoor verzoeker, p. 6). Gevraagd naar enige intentie om in Griekenland een leven op te bouwen, antwoordde verzoeker "*neen*" (CGVS verhoor verzoeker, p. 8). Dat verzoekers geen stappen hebben ondernomen om hun rechten de doen laten gelden als begunstigden van internationale bescherming wordt bovendien ondersteund door verzoekers verklaring dat ze toch niet in Griekenland gingen blijven en er enkel waren voor een verblijfsvergunning (CGVS verhoor verzoeker, p. 11). Dat verzoeker verklaarde niet bezig te zijn geweest met de Griekse taal omdat hij toch wist dat ze naar België zouden komen en hij er dus geen tijd in wenste te steken (CGVS verhoor verzoeker, p. 11) onderschrijft mede voorgaande vaststellingen. Nochtans is het leren van de taal de basis voor het opbouwen van een leven en het vinden van werk en kan niet worden verwacht dat verzoekers geïntegreerd geraken in de Griekse samenleving zonder zelf de nodige stappen daartoe te zetten. Het ontbreken van die stappen is *in casu* niet meer dan een persoonlijke keuze en betreft aldus geen gedwongen keuze te wijten aan het falen van het Griekse systeem. Voorgaande blijkt eveneens uit de eerder relaxte houding van verzoeker, die verklaarde dat hij wat Grieks leerde door elke dag op café een koffietje te drinken. Verzoekers gaan met hun algemene betoog omtrent de situatie in Griekenland volledig voorbij aan de manier waarop de commissaris-generaal voormelde houding van verzoekers heeft beoordeeld: "*Tenslotte moet er op gewezen worden dat uw houding niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Vanaf uw vertrek uit de Gazastrook had u het plan opgevat om naar België te komen (CGVS p. 8). Vanaf u voet op Griekse bodem zette, wist u al dat u ging vertrekken (CGVS p. 6). U ging zich ook niet informeren om zichzelf elders in Griekenland te vestigen omdat u het idee had uw documenten te verkrijgen en te vertrekken (CGVS p. 8). Evenmin achtte u het nodig om zich te gaan informeren over uw rechten als begunstigde van internationale bescherming omdat u toch niet ging blijven en enkel in Griekenland was om een verblijfsvergunning te verkrijgen (CGVS p. 11). Uit het geheel van voorgaande kan dan ook niet blijken dat u enige intentie had om een duurzame toekomst op te bouwen in Griekenland. Gelet op uw houding, moeten uw verklaringen aangaande wat u zou meegemaakt hebben in Griekenland binnen dat kader bekeken worden.*"

Zelfs met betrekking tot het leren van de taal, blijkt u zich passief opgesteld te hebben. Zo bleek u het niet waardevol te vinden om tijd te steken in het leren van de Griekse taal daar u toch naar België ging komen (CGVS p. 11). Uw kennis beperkte zich blijkbaar tot enkele woordje die u leerde tijdens uw dagelijks cafébezoek en wandelingetje door de stad (CGVS p. 10). Deze gemakzuchtige houding valt niet te rijmen met uw verklaringen aangaande werkgelegenheid en de zaken die hieruit voortvloeien. Het leren van de lokale taal, kan immers gezien worden als de sleutel naar de arbeidsmarkt. Dat u het blijkbaar niet nodig vond om zich daar op toe te leggen, zegt veel voor uw intenties en houding, dewelke niet in overeenstemming te brengen is met wat er van iemand die internationale bescherming kreeg in een lidstaat van de Europese Unie, verwacht mag worden.

Hierbij dient de zelfredzaamheid die u na uw vertrek uit de Gazastrook aan de dag legde te worden benadrukt. Niet alleen regelde u uw vertrek uit de Gazastrook en reisde u naar Griekenland. Na uw aankomst op het eiland Chios op 19 september 2019 nam u eerst nog uitgebreid de tijd om enkele toeristische bezoeken te doen, het hoofd leeg te maken en wat rust te nemen (CGVS p. 4). Pas op 26 november 2019 diende u en uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in te Griekenland (EURODAC Search Result; CGVS p. 4). U huurde hiertoe een hotelkamer (CGVS, p.4). Deze ondernemende houding staat in schril contrast met uw passieve houding op de Griekse huizenmarkt na de toekenning van uw beschermingsstatus (CGVS, p.10,14). Ook reageerde u assertief op de weigeringsbeslissing in uw eerste verzoek in Griekenland. Zo besloot u naar een ander Grieks eiland te trekken om daar met succes een nieuw verzoek in te dienen omdat u – zo zegt u zelf – uw tijd niet wilde verdoen (CGVS, p.5). Vervolgens slaagde u erin om eens een beschermingsstatus in de wacht gesleept geld te sparen en de reis voor u en uw gezin vanuit Griekenland naar België te regelen. Deze houding getuigt ervan dat u over voldoende zelfredzaamheid en ondernemingszin beschikt om in Griekse samenleving met succes de stappen te zetten die u nodig acht.” Voorgaande motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door verzoekers op geen enkele wijze ontkracht.

Dat verzoekers blijf geven van zelfredzaamheid nu zij na hun aankomst in Griekenland eerst de tijd namen om de stad te verkennen, wat bezoeken te brengen, wat toeristische dingen te doen en wat rust te nemen (CGVS verhoor verzoeker, p. 4), ze er een hotelkamer hadden gehuurd (CGVS verhoor verzoeker, p. 4) en ze tenslotte zelf hun reis regelden om met het vliegtuig naar België te komen, staat in zeer schril contrast met de passieve houding die verzoekers hebben aangenomen om zich in Griekenland te informeren en stappen te ondernemen omtrent huisvesting, school, tewerkstelling, taal en ziekteverzekering nadat zij de internationale beschermingsstatus hadden verkregen. Gelet op hun zelfredzaamheid, het gebrek aan intentie om een duurzaam verblijf op te bouwen in Griekenland en hun duidelijke wil om naar België te komen, maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat ze in Griekenland blootgesteld zouden zijn geweest aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De beweringen in het verzoekschrift, dat ze omwille van het gebrek aan bijstand besloten om na twee jaar Griekenland te verlaten en ze wel degelijk inspanningen hebben geleverd om zich te integreren, strookt allerminst met voorgaande vaststellingen zoals die blijken uit het persoonlijk onderhoud.

Dat verzoekers verstoken zouden zijn geweest in Griekenland van de medische zorgen blijkt op geen enkele wijze uit het persoonlijk onderhoud. Zo verklaarde verzoeker dat zijn echtgenote voor haar bevalling beroep heeft gedaan op een dokter en dat hijzelf ook beroep kon doen op een dokter toen hij een voedselvergiftiging had opgelopen. Zo werd hij vanuit het opvangcentrum doorgestuurd naar het ziekenhuis waar hij behandeld werd en werd hij ook de nodige medicatie toegediend (CGVS verhoor verzoeker, p. 9). De pertinente motieven omtrent de medische zorgen worden niet weerlegd door verzoekers en luiden als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u wel degelijk toegang had tot de medische zorgen in Griekenland. Zo blijkt uw vrouw bij de gynaecoloog geweest te zijn en werd uw zoon Imad in het ziekenhuis te Chios geboren (CGVS p. 9). Uw vrouw bracht evenwel slechts 24u door in het ziekenhuis maar dit blijkt te wijten aan de Corona pandemie, zo stelt u zelf (CGVS p. 9). Zelf kon u ook beroep doen op de medische zorgen toen u eenmalig te maken kreeg met een voedselvergiftiging, hetgeen ook blijkt uit de medische stukken die u neerlegt (CGVS p. 8, 9, 14). Het opvangcentrum waar u verbleef, verwees u door zodoende u de nodige zorgen kreeg in het ziekenhuis, alwaar u twee dagen doorbracht (CGVS p. 9). Uit voorgaande mag dan ook redelijkerwijze worden vastgesteld dat u wel degelijk als verzoeker om internationale bescherming, de nodige medische zorgen heeft verkregen en kan uw these dat u in Griekenland geen toegang zou hebben tot medische zorgen niet weerhouden worden.”* Verzoekers komen in hun verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen dat ze geen medische zorgen kregen in Griekenland zonder dit *in concreto* aan te tonen. Waar zij nog stellen dat verzoeker de voedselvergiftiging in Griekenland heeft opgelopen ten gevolge van de erbarmelijke levensomstandigheden aldaar, blijkt echter uit zijn persoonlijk onderhoud dat, hiernaar gevraagd, hij

slechts uitlegde dat er meerdere mensen waren in het opvangcentrum die er last van hadden. Dat er eenmalig sprake is van een voedselvergiftiging en verzoeker bovendien onmiddellijk de nodige zorgen kreeg toegediend (zie *supra*) is niet van die aard om vast te stellen dat verzoekers geleefd hebben in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Dat zij geleefd zouden hebben in armoede en mensonterende omstandigheden klemmt des te meer met het gegeven dat hun verklaringen veeleer getuigen van een relaxte houding in Griekenland nu verzoeker uitlegde dat ze dagelijks een koffie gingen drinken en een wandeling maken in het centrum (CGVS verhoor verzoeker, p. 11) en dat ze met hun leefloon konden sparen voor een vliegtuigticket naar België (CGVS verhoor verzoeker, p. 7).

Waar verzoekers in het verzoekschrift wijzen op hun kwetsbaar profiel omwille van hun medische problematiek, merkt de Raad op dat verzoekers in gebreke blijven hun vermeende medische problematiek toe te lichten en te duiden. Waar zij bij hun verzoekschrift als stuk 4 "*medisch dossier van het gezin*" voegen, stelt de Raad vooreerst vast dat in het verzoekschrift geen enkele poging wordt ondernomen om die verschillende medische documenten te bespreken. Vervolgens komt de Raad op grond van die medische documenten slechts tot de volgende vaststellingen: i) verzoekers zoontje had een wonde aan zijn enkel waarvoor wondverzorging werd voorgeschreven en toegediend en waarvoor radiografisch geen posttraumatische botletsels werden aangetoond; ii) verzoekers werden negatief getest op Covid; iii) verzoeker is in bezit van een Covid pas; iv) verzoekster werd het medicament "losferron" voorgeschreven en; v) verzoekster werd opgevolgd voor haar zwangerschap. Door louter voor te houden dat zij een medische problematiek hebben, zonder dit op enige wijze aan te tonen, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij omwille daarvan een kwetsbaar profiel hebben, wat hen zou verhinderen hun rechten te doen laten gelden verbonden aan hun status toegekend in Griekenland. Dat hun kindje N. groei problemen zou hebben en haar broer groter is, werd, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, enkel door verzoekster aangehaald in het kader van haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD CGVS, deel DVZ 7 + 7B, vragenlijst verzoekster, vraag 8) doch onvermeld gelaten door verzoeker in het kader van zijn persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift. Bovendien werden hieromtrent geen medische stukken neergelegd, waardoor de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing onverlet worden gelaten en door de Raad worden bijgetreden.

De Raad erkent verder dat verzoekers vergezeld zijn van jonge minderjarige kinderen. De Raad kan *in casu* echter niet voorbijgaan aan de specifieke omstandigheden en verklaringen van verzoekers zoals die blijken uit het administratief dossier. Immers, het geheel van verklaringen heeft de Raad reeds doen vaststellen dat verzoekers getuigen van zelfredzaamheid (zie *supra*). Bovendien kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij stellen dat hun kinderen geen toegang kunnen krijgen tot scholing in Griekenland. Zij beperken zich tot een algemene bewering, zonder de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen. De motieven omtrent de scholing worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt: "*Wat betreft uw verklaringen aangaande uw kinderen die ingeschreven werden op een school maar werden geweigerd (CGVS p. 11), hetgeen voor het verkrijgen van uw status gebeurde (CGVS p. 11), moet er op gewezen worden dat u blijkbaar niet over de nodige documenten beschikte. U verklaart geen ziekteverzekering gehad te hebben, waardoor uw kinderen niet naar school konden (CGVS p. 11). U geeft weliswaar aan dat u op een wachtlijst voor een ziekteverzekering terecht kwam maar dat het trimester intussen voorbij was. Nadien was het verlof, brak de Corona pandemie uit en gingen de scholen dicht (CGVS p. 11, 12). Dat u over de nodige documenten diende te beschikken om uw kinderen naar school te sturen, wijst niet op onverschilligheid of onwil van de Griekse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt wel degelijk dat u uw kinderen kon inschrijven. Mits u de nodige stappen zette, kon u wel degelijk uw kinderen naar school sturen. Bijkomend moet er op gewezen worden dat u zich naast het op orde stellen van de nodige documenten niet verder ging informeren over de mogelijkheden op onderwijs (CGVS p. 12).*" Dat men verzoekers' kinderen systematisch zou weigeren om ingeschreven te worden in een school blijkt geenszins. Zo verklaarde verzoeker dat zijn kindjes niet konden worden ingeschreven omdat hij eerst een ziekteverzekering diende voor te leggen. Omtrent die ziekteverzekering verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij die had aangevraagd, maar dat hij op een wachtlijst kwam te staan (CGVS verhoor verzoeker, p. 11). Dat voorgaande zich afspeelde voordat hij in bezit werd gesteld van zijn verblijfsvergunning werd door verzoeker expliciet bevestigd (CGVS verhoor, p. 11). De Raad stelt hierbij vast dat de uit de algemene informatie, die verzoekers hebben toegevoegd aan hun verzoekschrift, onder meer blijkt dat een verblijfskaart, waarvan zij in bezit werden gesteld, samen met een verblijfsadres, een voorwaarde vormen teneinde in bezit gesteld te worden van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) (stuk 5 bij het verzoekschrift, "*Beneficiaries of international protection in Greece, acces to documents and socio-economic right's*", p. 5). Dat verzoeker enkel voordat hij zijn status had verkregen en vooraleer de verblijfskaart hem werd overhandigd, stappen zou hebben ondernomen om een ziekteverzekering te verkrijgen en zijn kinderen in een school in te schrijven, volstaat geenszins om aan te tonen dat zijn

kinderen het recht op scholing werden ontzegd. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud m.b.t. inschrijving van de kinderen en de ziekteverzekering de volgende vraag gesteld: *“Begrijp ik goed dat u na het verkrijgen van uw status niets in dit kader heeft ondernomen”* waarop hij *“klopt”* antwoordde (CGVS verhoor verzoeker, p. 12). Dat verzoeker weliswaar goed op de hoogte was van de stappen die hij diende te ondernemen, zijnde de aanvraag van een AFM kaart en de AMKA kaart, maar die stappen niet ondernam omdat hij zijn *“vergunning kreeg en (...) ging werken”*, onderschrijft mede het bewuste gebrek aan intentie om een leven op te bouwen in Griekenland (CGVS verhoor, p. 12). De pertinente motieven omtrent de ziekteverzekering, die niet weerlegd worden door verzoekers, worden door de Raad bijgetreden en luiden als volgt: *“Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden over uw these dat u geen ziekteverzekering zou kunnen krijgen (CGVS p. 14). Hoewel u eerder stelde dat u de AMKA kaart niet aanvraag blijkt later uit uw verklaringen dat u na het verkrijgen van uw verblijfskaart zich tot de gemeente heeft gericht voor het bekomen van een ziekteverzekering onder de vorm van een AMKA kaart (CGVS p. 12,14). Uw dossier werd wel degelijk behandeld maar zou nog niet in orde geweest zijn bij uw vertrek (CGVS p. 14). Uit voorgaande kan niet blijken dat u geen toegang zou hebben tot de Griekse sociale voorzieningen. U werd immers geholpen en een dossier werd opgemaakt. Dat dit mogelijk veel tijd in beslag neemt, zeker te midden van de Corona pandemie, doet geen afbreuk aan het gegeven dat Griekse autoriteiten uw aanvraag behandelden en wil allerm minst zeggen dat de autoriteiten u de toegang tot sociale voorzieningen weigeren. U dient evenwel, net als de Griekse onderdanen, het nodige geduld uitoefenen en de nodige stappen te zetten. Het gegeven dat u na het verkrijgen van uw verblijfskaart geen stappen meer heeft gezet (CGVS p. 12), is dan ook veelzeggend.”* Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun kritiek dat er geen rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind nu de bepalingen aangaande het hoger belang van het kind geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (cfr. RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

De Raad wijst vervolgens op de zeer beperkte stappen die verzoekers hebben ondernomen om een eigen woning te vinden. Hoewel zij in staat waren om te sparen van hun leefloon en hiermee naar België te reizen, zochten zij geen huisvesting via de private markt nu zij er naar eigen zeggen zelfs niet aan hebben gedacht (CGVS, verhoor verzoeker, p. 14). Het is dan ook weinig ernstig dat verzoekers zich ertoe beperken veelvuldig te herhalen dat er in Griekenland geen huisvesting is, zonder aan te tonen dat zij hiertoe specifieke stappen hebben ondernomen. Dat zij zich gericht hebben tot de organisatie Helios kan bezwaarlijk beschouwd worden als een dienstige inspanning nu verzoeker dit verder opgaf omdat hij zag dat er te veel wachtenden voor hem waren (CGVS verhoor verzoeker, p. 10). De Raad stipt dienaangaande nog aan dat het gegeven dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, niet inhoudt dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. De pertinente motieven omtrent de huisvesting van de commissaris-generaal worden bijgetreden door de Raad en luiden als volgt: *“Ook in het kader van huisvesting dient er verwezen te worden naar het gegeven dat er van u verwacht kan worden dat u de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer u conclusies trekt. Zo blijkt u zich tot de organisatie Helios gericht te hebben in het kader van huisvesting (CGVS p. 10), maar gaf u er de brui aan toen u zag dat er veel wachtenden voor u waren (CGVS p. 10). Tot de privémarkt richtte u zich niet. U dacht zelfs niet aan deze optie, zo zegt u (CGVS p. 14). Dit is allerm minst ernstig. Uit wat voorafgaat kan uw these dat u geen huisvesting zou kunnen krijgen in Griekenland (CGVS p. 7, 14, 15) niet gevolgd worden.”*

Dat verzoekers in Griekenland geen enkele financiële ondersteuning zouden hebben gekregen, strookt allerm minst met de informatie zoals die blijkt uit het persoonlijk onderhoud, nu verzoeker verklaarde dat hij, vijf dagen na de aanmelding, in bezit gesteld werd van een bankkaart waarop het leefloon werd gestort en dat elk lid van zijn gezin hier maandelijks 90 euro op gestort kreeg wat bovendien voldoende was nu ze hiervan konden sparen (CGVS verhoor verzoeker, p.7). Verder beperken verzoekers zich tot de blote bewering dat verzoeker werkonbekwaam zou zijn, wat niet mag blijken uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij het CGVS en allerm minst steun vindt in enig document of medisch attest. Met dergelijk ongestaafd betoog zijn verzoekers niet in staat om volgende motieven van de commissaris-generaal te weerleggen: *“Er moet op gewezen worden dat uw verklaringen aangaande het stopzetten van de financiële hulp na het verkrijgen van uw vluchtelingenstatuut, niet aantonen dat de Griekse autoriteiten zich onverschillig opstellen jegens uw situatie. Reeds vijf dagen na uw aanmelding, kreeg u immers een bankkaart waarop uw leefloon werd gestort (CGVS p.7). Elk van jullie kreeg hier maandelijks 90 euro op gestort (CGVS p. 7), hetgeen ruim voldoende bleek daar jullie hiervan maandelijks 50 tot 100 euro konden sparen (CGVS p. 7). Dat de overheid na uw erkenning stopte met*

deze betalingen (CGVS p. 7, 8), houdt geen schending van uw rechten in. Zoals elke nationale overheid heeft de Griekse overheid het recht de uitbetaling van een leefloon in de tijd te beperken (CGVS p. 13). Wel kan er van u verwacht worden dat u de nodige stappen zou zetten om zelf in uw onderhoud te voorzien. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u hiertoe ernstige pogingen heeft ondernomen. U stelt dat u niet gewerkt heeft omdat men asielzoekers uitsluit (CGVS p. 12). Echter blijkt uit uw verklaringen dat Palestijnse vrienden van u, met een statuut, reeds drie tot vier jaar werkzaam zijn in de bouwsector op het eiland Chios (CGVS p. 4, 5). Uw these kan dan ook bezwaarlijk gevolgd worden. Zelf blijkt u slechts bij het begin van uw verblijf een vijftal maanden in Chios naar werk gezocht te hebben (CGVS p. 12). Elders zocht u niet (CGVS p. 12). Na het verkrijgen van uw statuut zocht u helemaal niet meer naar werk. U vroeg zelfs de kaarten niet aan die u toegang geven tot de Griekse arbeidsmarkt omdat u toch naar België ging vertrekken (CGVS p. 12). Uw vrouw werkte evenmin, omdat u niet wilde dat ze ging werken, daar zij volgens u voor de kinderen moest zorgen (CGVS p. 12). Uit wat voorafgaat kan dan ook besloten worden dat er redelijkerwijze vanuit gegaan mag worden dat indien u de nodige inspanningen levert, u wel degelijk uw plaats op de Griekse arbeidsmarkt kan veroveren. Ook kan u, mits u de nodige stappen zet, als begunstigde van internationale bescherming kan u immers aanspraak maken op dezelfde sociale voorzieningen als diegene die voorzien zijn voor de Griekse onderdanen. U dient zich hiertoe echter wel tot de bevoegde diensten te richten en zich hiertoe informeren." Dat verzoeker in Griekenland vrienden heeft die ook over een internationale beschermingsstatus beschikken en al drie of vier jaar tewerkgesteld zijn in de bouwsector (CGVS, verhoor verzoeker, p. 5) klemmt met verzoekers bewering als zouden zij, omwille van hun hoedanigheid als erkend vluchteling, er geen toegang kunnen krijgen tot tewerkstelling.

Waar verzoekers opnieuw opwerpen dat zij in Griekenland werden aangevallen door de politie, komen zij niet verder dan het louter herhalen van datgene dat hun raadsman reeds had toegevoegd tijdens het onderhoud van verzoeker en waaromtrent op pertinente wijze door de commissaris-generaal het volgende werd gemotiveerd: "Uw advocaat werpt in bovenstaand kader nog op dat de politie in Griekenland mensen aanvalt en er discriminatie heerst (CGVS p. 16). Volgens hem zou dat ook zo vastgesteld zijn (CGVS p. 16). Voorgaande mag echter niet blijken uit uw verklaringen. Ook staft uw advocaat deze algemene bewering op geen enkele wijze. Zo ook zijn bewering dat er in Griekenland geen recht op gezondheid, werk, onderwijs en fysieke integriteit zou zijn. Het louter verwijzen naar niet-gestaafde algemeenheden volstaat niet om een beschermingsnood in uw hoofde aan te tonen. Hoe dan ook kan er nog aangemerkt worden dat indien u daadwerkelijk te maken zou krijgen met geweld van de politie of indien zij zouden nalaten u te beschermen, u dit soort zaken kan aankaarten bij de Griekse Ombudsman. Indien u daartoe de nodige stappen zet." Bovendien doen verzoekers geen enkele poging om de volgende concrete motieven te weerleggen: "Ook wat betreft uw verklaringen aangaande racisme en de politie kunnen uw verklaringen niet overtuigen. U stelt in deze dat er geen politie is in Griekenland (CGVS p. 13), hetgeen weinig ernstig is. Temeer daar u zelf stelt dat u ooit gefouilleerd werd door hen (CGVS p. 15). Wat dit laatste betreft kan hieruit bezwaarlijk opgetekend worden dat u vanuit een racistische motivatie gecontroleerd werd, zoals u alludeert (CGVS p. 15). Er kunnen immers diverse redenen voor deze controle geweest zijn niet in het minst in het kader van het bewaren van de openbare orde, een kerntaak van de politie. Bovendien kreeg u hier slechts eenmaal mee te maken (CGVS p. 15), waardoor er bezwaarlijk kan opgemaakt worden dat u geïsoleerd werd door de autoriteiten in Griekenland."

Indien verzoekers daadwerkelijk zouden zijn geconfronteerd met onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, kon van hen worden verwacht dat zij uit eigen beweging contact zouden hebben gezocht met de bevoegde overheidsinstanties of organisaties die zich richten op onder meer personen met internationale bescherming om te informeren naar mogelijke ondersteuning. De Raad stelt vast dat verzoekers met hun vage en nietszeggende verklaringen niet aantonen dat zij concrete pogingen hebben ondernomen om een eigen bestaan te proberen uitbouwen of hun rechten als begunstigten van internationale bescherming te doen gelden.

Door erop te wijzen dat de COVID-19 pandemie gevolgen heeft op de tewerkstelling in Griekenland en de toestroom van toeristen en de gezondheidszorg, laten zij na *in concreto* aan te tonen dat zij omwille van de pandemie, die overigens wereldwijd een invloed heeft op de tewerkstelling en op de gezondheidszorg, verstoken zouden blijven van de nodige zorgen in Griekenland. Zij tonen niet aan dat de COVID-19 pandemie tot gevolg heeft dat er in Griekenland een situatie is van zeer verregaande materiële deprivatie.

2.4. Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke

keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers concreet aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

2.5. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers' specifieke omstandigheden verhinderen. Hun beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

2.6. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. X; RvS 20 november 2014, nr. X en RvS 23 mei 2017, nr. X). Waar het beschermingsverzoek van verzoekers niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kunnen beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Een schending van de overige door verzoekers opgesomde bepalingen en beginselen wordt gelet op voorgaande evenmin aannemelijk gemaakt.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat hen in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

2.8. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO